

het boompjes. Ze symboliseren de familie, die hoever ook van je vandaan, altijd dichtbij je zal zijn. Opvallend was de mangroveboom, een hangende spierwitte wortel van vilt, draad en elastiek met vertakkingen die ragfijn uitlopen op de grond.

Bezoekers werden uitgenodigd om de wortels aan te raken, om te hangen, te verplaatsen of de babyjas aan te trekken en ondertussen te vertellen over hun wortels, wie ze zijn, en wat hun gevormd heeft. Die handelingen filmde en fotografeerde de kunstenaar. Uiteindelijk fungeerden sommige foto's als autonoom beeld en werd het overgebleven filmbeeld zorgvuldig bewaard voor een eventueel nieuw project.

Ook in de tuin van de Kunsttuin konden bezoekers hun 'roots' onderzoeken. Vlakbij de kas staat een omgehakte beuk, waar men letterlijk wortels bloot kon leggen – met de handen of een schepje. Bovenop de boomstronk plaatste Zalewska het tekstbordje *Kom eens in mijn schoenen staan* en een paar Hollandse klompen, maat 52. Zó groot dat iedereen er met schoenen aan in past en een beschouwende blik naar beneden kan werpen. Zeker honderd mensen – waaronder schoolklassen – zijn komen graven, totdat het hele wortelsysteem bloot lag.

Sinds enkele jaren neemt textiel een centrale plaats in binnen het werk van Halina Zalewska. Nadat ze stopte met haar grote liefde beeldhouwen, omdat het fysiek te zwaar werd, richtte ze zich vanaf midden jaren tachtig op potloodtekeningen, schilderijen, objecten en grafiek, later gevolgd door borduursels, textiel, fotografie en film. De stoffen die ze gebruikt dragen vrijwel altijd een geschiedenis met zich mee en vertellen een persoonlijk verhaal.

Zalewska is gefascineerd door de perfectie en chaos van de natuur en de anatomie van het menselijk lichaam; grote thema's die als een rode draad door haar werk lopen en waarbij de nadruk

op het fysieke ligt. Bij *Roots* vertaalt zich dat als een omkering: wortels zijn niet fysiek of zichtbaar aanwezig, maar worden wel zo ervaren. Soms heel sterk, als een soort fantoompijn. Dat wordt ook duidelijk in Zalewska's film. Dit medium brengt haarzelf ook weer terug naar haar 'roots'. Filmen beschouwt zij als beeldhouwen: beeldhouwen in de tijd.

Karen Duking